

Fráveran hefur havt sín kostnað

Koronuárið hefur ávirkað nógv, og hjá summum hefur ávirkanin verið heilt stór. Samstundis sum vit hava broytt vanar og avmarkað okkum fyri ikki at bera nakra smittu víðari, hava vit ofrað trivnað og sálarligu heilsuna, sigur Ovi Brim, prestur

STEINAR PATURSSON

-Vit hava lært at liva við hesum, so hvørt tað er komið. Tað er ikki fyri at lasta nakran, men vit hava asfalterað vegin, sum vit hava gingið á. Sálarliga heilsan og tann trivnaðurin, sum stendst av at vera menniskju saman og at hava nærveru, er nakað, sum vit hava ofrað í hesum árinum.

Serliga er tað tey demensraktu, ið Ove Brim hefur hug at hugsa um, og sum hava merkt sviðan av frástøðuni, tí hjá teimum er

tað kropsligi nærleikin, nartlið, ið munar.

– At standa og vinka inn gjøgnum vindeygjað hjá teimum, ið hava demens, er ikki tað sama. Har er tað nærveran, sum telur. Tað at halda í hondini.

– Tað hefur absolutt verið ein kostnaður, og vit sum samfelag mugu viðurkenna, at onkur hefur borið handan kostnaðin, sigur Ovi Brim.

Tung jól í væntu hjá summum

Koppsetingin er nú í væntu, men hon er tó ikki komin upp á pláss enn, og tí er ikki at gloyma, at tað

framvegis eru fólk, ið eru ávirkað av koronu.

– Vit plaga at tosa um, at tað eru ikki øll, ið eru glað á jólum. Tað er rís-a-la-mandel, jólasangir, gávur, hugni og so framvegis. Men somu sangir og sami hugni kann eisini elva til, at tað birtir undir ein sakn hjá summum. Føgur er foldin kann kanska minna summi á, at hetta var árið, har vit ikkiundu vera saman upp á sama máta.

Tøknin er ikki so áhugaverd

Fyri mong hefur 2020 verið árið, har samveran - og ein stórir partur av tilveruni yvirhvørur - fór fram á netinum. Alskyns talgildir pallar hava staðið fyri samskiptinum, bæði í tí privata og tí vinnuliga.

Men tøknin í sjálvum sær er ikki serliga áhugaverd, metir Ovi Brim, tí hana høvdu vit longu frammanundan.

– Hetta við tøkni er kanska ikki so øgiliga spennandi. Vit vistu av, at tøknin var her frammanundan. Tað, at alt er farið á netið, og at vit kunnu stroyma frá øllum, vistu vit longu, tá alt stongdi um hálvan mars.

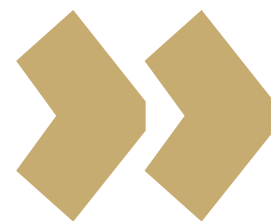
Heldur er lærdómurin frá 2020 tann, at vit sum menniskju hava tørv á felagsskapinum.

– Tað, sum vit sum kirkja ella aðrir felagsskapir kunnu bjóða, tá vit aftur kunnu savnast, er felagsskapurin. Og tað haldi eg, at vit hava lært. Vit fáa ikki sama felagsskap av at sita í náttklæðum og hyggja eftir guðstænastu. Tað, sum má vera, er felagsskapurin, har vit koma saman við tí, sum vit eru, sigur Ovi Brim.

– Eg beri mítt í mær, og tú berur títt í tær. Vit hittast í sama rúmi og eru saman eina løtu um tað sama.

Harumframt er eisini lærdómurin um heimið, ið er okkum kært, sum vit kunnu taka við okkum.

– Tá vit verða noydd at steðga á, eru nøkur lög av marglæti, materialismu ella ferð, ið verða flust av, og vit koma inn á tað, sum er tað mest neyðuga. Tá alt stongdi um 12. mars, var tað fyrsta, sum øll gjørdi, at koma heim. "Kom heim", søgdu vit.

– Eg beri mítt í mær, og tú berur títt í tær. Vit hittast í sama rúmi og eru saman eina løtu um tað sama

– 12. mars boðskapurin, um eg kann siga so, var "kom heim til tað staðið, tú kennir. Kom heim aftur, og ver heima." Og vit komu hartil, at vit hugsadu, at hesi eru tey nærmastu, sum eg fari at vera saman við. Og tað vóni eg so inniliga, at fólk taka við sær, at hetta hefur týðning; hetta menniskjaliga.

Vit hava tað frægari enn so nógv onnur

Eisini mugu vit minnast til, at hóast hetta árið hefur verið torført, so eru vit komin lutfalsliga snikkaleys gjøgnum tað í mun til so nógv onnur.

– Vit kunnu ikki tosa um eina kreppu sum aðrastaðni, har tey líða neyð og ikki hava pengar til mat. Í so máta hefur tað verið gott hjá okkum. Nú hugsi eg ikki bara um koronu, men eisini flóttafólk og kríggj kring heimin. Hetta var stóðan hjá okkum, men tað er hóast alt so nógv frægari enn so nógv aðrastaðni.

Um jóltíðir plaga kirkjurnar kring landið at standa fullar, men kirkjujólini verða øðrvísi í ár, tí guðstænasturnar vera á netinum.

– Jóláftan eru kirkjurnar fullar, og hetta verður upp á onkran hátt fátækt ikki at vera saman ta løtuna. Hinvegin kunnu vit vera saman í teirri lítlu sosialu bobluni, fyri at nýta orðini hjá Bjarna á Steig. Vit kunnu vera saman og syngja jólasangir har og síggja guðstænastu í sjónvarpinum. Og tað vil so skapa ein ávisan felagsskap, eisini tí vit vita, at restin av froyum hyggur eftir somu guðstænastu.

